

**KARIN
SLAUGHTER**

**ZAPOMENUTÁ
DÍVKA**

Malé město skrývá velké tajemství...

ZAPOMENUTÁ
DÍVKA

**KARIN
SLAUGHTER**

ZAPOMENUTÁ
DÍVKA

PŘEKLAD

KRISTÝNA KUČEROVÁ

Český název: Zapomenutá dívka
Název anglického originálu: Girl, Forgotten
Autorka: Karin Slaughter
Překlad: Kristýna Kučerová
První vydání: William Morrow, An Imprint of HarperCollins*Publishers*,
2022
Grafika obálky: Emotion Media, Poland
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2022 by Karin Slaughter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Karin Slaughter si osobuje morální právo být označena za autorku tohoto díla.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC,
New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: Grace Han
Fotografie na obálce: © Getty Images
Fotografie autorky: © Alison Rosa
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A
02-672 Warszawa, Poland

ISBN: 978-83-276-8307-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8308-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8309-0 (PDF)

Věnováno paní D. Gingerové

17. DUBNA 1982

Emily Vaughnová se zamračila do zrcadla. Šaty byly stejně krásné jako v obchodě. Problémem bylo její tělo. Otočila se, pak ještě jednou a snažila se vystihnout úhel, v němž nebude vypadat jako umírající velryba vyvrhnutá na břeh.

Babi v koutě prohlásila: „Rose, neměla by ses cpát sušenkami.“

Emily si to musela chvílku rovnat v hlavě. Rose byla babiččina sestra, která zemřela na tuberkulózu v době velké hospodářské krize. Emily po ní dostala druhé křestní jméno.

„Babi.“ Emily si položila ruku na břicho a babičce řekla: „Podle mě to není sušenkami.“

„Opravdu?“ Babiččiny rty se zvlínily do úsměvu. „A já doufala, že se mi svěříš.“

Emily se znovu nespokojeně zadívala na svůj odraz a pak nasadila nucený úsměv. Nemotorně si klekla před babiččino houpací křeslo. Stařenka pletla svetřík pro miminko. Prsty jí v maličkém našaseném lemu poskakovaly jako kolibříci. Dlouhé rukávy viktoriánských šatů měla vyhrnuté. Emily se jemně dotkla tmavě fialové modřiny na vyzáblém zápěstí.

„Jsem nešika,“ zašvitořila babička hlasem, který se už tisíckrát omlouval. „Freddy, musíš se z těch šatů převléknout, než se vrátí tatínek.“

Teď si ji babi pletla se strýčkem Fredem. Demence je vlastně taková procházka mezi hromadou rodinných kostlivců ve skříní.

„Mám ti přinést sušenky?“ zeptala se Emily.

„To by bylo báječné.“ Babi pletla dál, ale oči, které skoro nikdy na nic neupírala, najednou obrátila k Emily. Rty se jí roztáhly v úsměvu. Naklonila hlavu ke straně, jako kdyby zkoumala perleťovou výstelku mušle. „Jakou máš krásnou heboučkou pleť. Jsi tak hezká.“

„To máme v rodině.“ Emily žasla nad takřka hmatatelnou změnou v babiččině pohledu. Stará paní byla najednou zase při smyslech, jako kdyby jí někdo košťátkem vymetl pavučiny ze zmateného mozku.

Emily ji pohladila po vrásčité tváři. „Ahoj, babi.“

„Ahoj, zlatíčko moje.“ Ruce přestaly plést, babička vzala Emilyin obličej do dlaní. „Kdypak máš narozeniny?“

Emily věděla, že musí rychle podat co nejvíc informací. „Za dva týdny mi bude osmnáct, babičko.“

„Za dva týdny.“ Babi se usmála ještě víc. „Je báječné být mladá. Tolik tě toho čeká. Život je jako kniha, která se musí teprve napsat.“

Emily se ovládla a vztyčila neviditelnou pevnost na obranu před vlnou emocí. Tuhle vzácnou chvílku přece nezkaží tím, že se rozbřečí. „Vypravuj mi příběh z tvojí knížky, babi.“

Babička se zatvářila potěšeně. Moc ráda vyprávěla. „Už jsem ti vykládala o době, kdy jsem čekala tvého otce?“

„Ne,“ opáčila Emily, i když to slyšela už mnohokrát. „Jaké to bylo?“

„Strašně.“ Babička se zasmála, aby to odlehčila. „Bylo mi zle, ráno i večer. Stěží jsem vstala z postele, abych uvařila. V domě byl nepořádek a venku pařák, to ti povím. Strašně jsem si tenkrát chtěla ostříhat vlasy. Měla jsem je až po pás,

a když jsem si je umyla, v tom horku se mi zpotily dřív, než stihly uschnout.“

Emily napadlo, jestli si babička svůj život neplete s povídkou *Berenika strhává vlasy*. Hemingway a Fitzgerald se jí do vzpomínek vkrádali poměrně často. „A jak moc sis je ostříhala?“

„Ale kdepak, nic takového jsem neudělala,“ bránila se babi. „Tvůj dědeček by mi to nedovolil.“

Emily překvapením otevřela pusou. Tohle znělo jako skutečnost, ne povídka.

„Strhlo se boží dopuštění. Vložil se do toho i můj otec. S matkou k nám přijeli, aby se mě zastali, ale tvůj dědeček je nepustil přes práh.“

Emily pevně stiskla babiččiny roztřesené ruce.

„Vzpomínám si, že se hádali na verandě. Málem se začali prát, moje matka je prosila, ať toho nechají. Chtěla mě odvézt domů a starat se o mě, než se miminko narodí, ale tvůj dědeček byl proti.“ Zatvářila se překvapeně, jako kdyby si právě něco uvědomila. „Jen si představ, jak jiný by byl můj život, kdyby mě tenkrát odvezli.“

Emily si to nedokázala představit. Napadaly ji pouze okolnosti jejího vlastního života. Připadala si stejně v pasti jako tehdy babička.

„Jehňátko moje.“ Babiččiny zkroucené prsty zachytily Emilyiny slzy dřív, než skanuly. „Nebud' smutná. Však se odsud dostaneš. Odjedeš studovat. Potkáš chlapce, který tě bude mít rád. Budeš mít děti, co tě budou zbožňovat. Budeš bydlet v překrásném domě.“

Emily se sevřelo srdce. Sen o takovém životě se už dávno někam ztratil.

„Poklade,“ pokračovala babička. „Musíš mi věřit. Od smrti mě dělí už jen slaboučký závoj a já se díky tomu dívám do minulosti i budoucnosti. A u tebe vidím jen samé šťastné dny.“

Emily cítila, jak se pod tíhou smutku bortí její hradba. Ať už se stane cokoli – dobrého, zlého nebo neutrálního –, babička u toho nebude. „Mám tě moc ráda.“

Žádná odpověď. Pavučiny vrátily babičce do očí onen známý, zmatený výraz. Ruka, kterou držela v dlaních, byla najednou cizí. Rozpačitě se chopila jehlic a znovu se dala do pletení.

Emily si otřela poslední slzu a vstala. Není nic horšího než se dívat na cizího člověka, jak pláče. Zrcadlo ji opět lákalo k sobě, jenže ona se už tak cítila dost zle a znovu zírat na svůj odraz skutečně nepotřebovala. Stejně se nic nezmění.

Babi ani nezvedla oči, když si Emily posbírala věci a odešla z pokoje.

Došla ke schodům a zaposlouchala se. Matčín pronikavý hlas tlumily zavřené dveře pracovny. Emily čekala, zda uslyší hluboký baryton, ale otec byl patrně pořád ještě na schůzi fakulty. Emily si tedy zula boty a opatrně začala sestupovat po schodech. Místa, kde v tomhle starém domě vržou prkna, znala stejně dobře jako hlasité hádky svých rodičů.

Rukou už sahala po klice vchodových dveří, když si vzpomněla na sušenky. Staré pendlovky odbily pátou. Babička si na svou prosbu sice nevzpomene, ale až do šesti nedostane nic k jídlu.

Emily odložila boty u dveří, malou kabelku opřela o podpatky. Po špičkách se proplížila kolem matčiny pracovny do kuchyně.

„Kam si sakra myslíš, že jdeš? Takhle vymóděná?“ Kuchyně páchla po otcových doutnících a zvětralém pivu. Černé sako viselo na židli. Rukávy bílé košile měl vyhrnuté. Na pultě stála mezi dvěma zmačkanými plechovkami jedna neotevřená. Pivo Natty Boh.

Emily se zadívala na kapku sražené vody, která stékala po plechovce dolů.

Otec luskl prsty, jako kdyby popoháněl své vysokoškolské studenty. „No tak, odpověz.“

„Já jsem jen –“

„Já vím, co jsi jen,“ skočil jí do řeči. „To ti nestačí, jakou škodu jsi téhle rodině už způsobila? Chceš nám úplně zničit život? Dva dny před tím nejdůležitějším týdnem v kariéře tvé matky?“

Emily zrudla studem. „To není –“

„Mně je srdečně jedno, o čem to podle tebe *je*, anebo *není*.“ Utrhl z plechovky očko a hodil je do dřezu. „Takže se teď pěkně otoč, sundej ty příšerné šaty a zůstaň ve svém pokoji, dokud ti nedovolím jít ven.“

„Ano, tati.“ Otevřela skříňku, aby z ní vyndala sušenky pro babičku. Prsty se sotva dotkla oranžově bílého balení Bergers, když jí otcova ruka sevřela zápěstí. Mozek neregistroval bolest, ale vybavil si modřiny ve tvaru pout na křehkém zápěstí stařenky.

Však se odsud dostaneš. Odjedeš studovat. Potkáš chlapce, který tě bude mít rád...

„Tati, já –“

Stiskl víc, bolest jí skoro vyrazila dech. Svezla se na kolena, oči pevně zavřené, pach jeho dechu se jí dral do nosu. „Co jsem ti říkal?“

„Ty...“ Zalapala po dechu, když se jí kůstky v zápěstí pohuly. „Promiň, já...“

„Co jsem ti říkal?“

„A-abych šla do svého pokoje.“

Svěrák povolil. Emily vyjekla úlevou, ten zvuk snad vycházel až z břicha. Vstala. Zavřela skříňku. Vyšla z kuchyně. Zamířila do chodby. Položila chodidlo na spodní schod, přímo na místo, které vrzalo snad nejvíc, a došlápla.

Otočila se.

Boty s kabelkou čekaly u dveří. Jejich nádherný tyrkysový odstín dokonale ladil se saténovými plesovými šaty. Jenže šaty

byly moc těsné, punčocháče nevysoukala nad kolena a chodidla měla oteklá a bolavá, takže obešla lodičky a cestou ke dveřím si vzala jen kabelku ve tvaru psaníčka.

Holá ramena jí laskal jemný jarní vánek, když kráčela přes trávník. Tráva ji lechtala do nohou. Z dálky cítila štiplavě slanou vůni oceánu. Atlantik byl na turisty ještě moc studený, ti se nahrnou na promenádu až v létě. Městečko Longbill Beach tak prozatím patřilo svým stálým obyvatelům, kteří by se nikdy nepostavili do klikaté fronty před Thrasher's kvůli kelímku hranolek ani by ohromeně nezírali na automaty, ze kterých ve výloze obchodu s bonbony lezli barevní karameloví hadi.

Léto.

Už za pár měsíců.

Clay, Nardo, Ricky a Blake se připravují k maturitě, zanedlouho zahájí svůj dospělý život a opustí tohle dusivé patetické přímořské město. Vzpomenou si pak ještě někdy na Emily? Budou na ni myslet? Možná ano, s lítostí. Anebo spíš s úlevou, protože konečně vypudili hnilobu ze svého uzavřeného kruhu.

Být outsiderkou teď bolelo méně než na začátku. Emily se konečně smířila s tím, že už do jejich životů nepatří. Jenomže bez ohledu na to, co říkala babi, Emily věděla, že nikam *neodjede*. *Nepůjde* na vysokou. *Nepotká* kluka, který ji bude mít rád. Skončí na pláži jako plavčice a píšťalkou bude usměrňovat zlobivé spratky, anebo bude za pultem Salty Pete's Soft Serve donekonečna rozdávat vzorky zdarma.

Zahnula za roh, chodidla jí pleskala na teplém asfaltu. Zachtělo se jí ohlédnout zpátky k domu, ale raději se tohoto dramatického gesta zdržela. Představila si, jak matka přechází sem a tam po pracovně a s telefonem u ucha rozvíjí strategii. Otec dopije pivo a nejspíš začne porovnávat vzdálenost k lednici, v níž jsou další plechovky, a ke knihovně, kde je

skotská. Babička pomalu dokončí maličký svetřík a bude se divit, pro které dítě ho vlastně upletla.

Zaslechla přijíždějící auto a ustoupila ke krajnici. Minul ji dvoutakt Chevy Chevette, ale vzápětí se rozsvítila červená brzdová světla a vůz se skřípáním zastavil. Z otevřených oken se valila hlasitá hudba. Bay City Rollers.

S-O-B-O-T-N-Í noc!

Pan Wexler otočil hlavu od zpětného zrcátka k postrannímu. Světla blikla, když sundal nohu z brzdy, šlápl na plyn a pak zas na brzdu. Rozhodoval se, zda má, či nemá jet dál.

Emily couvla, když se auto otočilo. Ucítila jointa, který hořel v popelníku. Dean tam dnes samozřejmě nemůže chybět, ale jeho černý oblek se hodil spíš na pohřeb než na maturitní ples.

„Em,“ zakřičel přes písničku. „Co tady děláš?“

Rozpřáhla paže a ukázala na rozevláté tyrkysové plesové šaty. „Co tady podle vás asi dělám?“

Změřil si ji pohledem, pak ještě jednou, pomaleji, vlastně úplně stejně, jako když poprvé přišla do jeho třídy. Kromě toho, že učil společenské vědy, trénoval i atletický tým, takže měl tehdy na sobě vínové polyesterové kraťasy a bílou polokošili s krátkými rukávy – jako všichni ostatní trenéři.

Tím ovšem veškerá podobnost končila.

Dean Wexler byl jen o šest let starší než jeho studenti, ale takhle světaznalý a moudrý nikdo z nich nikdy nebude. Než nastoupil na vysokou, odjel na rok do Evropy. Jen s batohem na zádech. Kopal studny pro vesničany v Jižní Americe. Pil bylinné čaje a pěstoval si vlastní marihuanu. Měl hustý, luxusní knírek jako soukromý detektiv Magnum. Vyučoval občanskou nauku, ale jednou jim při hodině ukázal článek o tom, jak DDT pořád otravuje podzemní vodu, jindy zas vysvětloval, že Reagan uzavřel s Íránci tajnou dohodu kvůli rukojmím, aby vyhrál volby.

Všichni studenti ho pokládali za nejskvělejšího učitele na světě.

„Em,“ zopakoval její jméno, ale znělo to spíš jako povzdech. Měl vyraženo na neutrální. Zataženou ruční brzdu. Vypnul motor a písnička utichla se slovem *n-o-o-c*.

Dean vystoupil z auta. Týčil se nad ní, ale jeho oči dnes nebyly nelaskavé. „Nemůžeš jít na maturák. Co si lidi pomyslí? Co tomu řeknou tví rodiče?“

„Je mi to fuk,“ prohlásila. Na konci věty ovšem neklesla hlasem, protože jí to fuk nebylo.

„Musíš předvídat důsledky svých činů.“ Asi ji chtěl vzít za ruku, ale pak si to rozmyslel. „Tvou matku teď prověřuji na těch nejvyšších úrovních.“

„Vážně?“ podivila se Emily, jako kdyby její matka netrávila s telefonem na uchu tolik hodin, že její lalůček už skoro přebíral tvar sluchátka. „A ona má nějaké problémy, nebo co?“

Hlasitým povzdechem dal najevo, jak je trpělivý. „Myslím, že ti nedochází, jak mohou tvoje činy ohrozit všechno, oč usilovala.“

Emily pozorovala racka letícího pod shlukem mraků. *Tvoje činy. Tvoje činy. Tvoje činy.* Tenhle blahosklonný tón dobře znala, ale s ní takhle Dean nikdy nemluvil.

„Co když tě někdo vyfotí?“ zeptal se jí. „Anebo tam bude nějaký novinář? Mysli na to, jaké světlo to vrhne na tvou matku.“

Začínalo jí to docházet a na rtech se jí objevil úsměv. On si dělá legraci. Jasně že si dělá legraci.

„Emily.“ Dean si legraci nedělal. „Nemůžeš...“

Proměnil se v mima a rukama naznačoval obrysy jejího těla. Holá ramena, příliš plná prsa, příliš široké boky, našponované švy v pase, kde tyrkysový satén nedokázal skrýt kulaté břicho.

Proto babi plete ten svetříček. Proto jí otec poslední čtyři měsíce nedovolí vystrčit hlavu z domu. Proto ji ředitel vyhodil ze školy. Proto ji Clay, Nardo, Ricky a Blake odvrhli.

Je těhotná.

Dean konečně našel slova. „Co by tomu řekla tvoje matka?“

Emily zaváhala a snažila se přebrodit ten proud hanby, který se na ni valil, hanby, kterou zakouší od chvíle, kdy se rozneslo, že už není ta hodná holčička se slibnou budoucností, ale zkažená coura, která draze zaplatí za svoje hříchy.

„A odkdy se tak staráte o mou matku?“ zeptala se. „Myslela jsem, že je jen kolečkem ve zkorumpovaném systému.“

Hlas jí zněl ostřeji, než zamýšlela, ale její zlost byla skutečná. Mluvil úplně stejně jako její rodiče. Jako ředitel. Jako ostatní učitelé. Jako pastor. Jako její bývalí kamarádi. Všichni byli v právu, jen Emily ne. Nikdy.

Pak pronesla slova, jimiž mu asi ublížila nejvíc: „Věřila jsem vám.“

Odfykl si. „Jsi moc mladá, abys měla vytvořený důvěryhodný systém víry.“

Emily se kousla do spodního rtu a snažila se ovládnout hněv. Jak to, že si dřív nevšimla, jaká je tenhle chlap sračka?

„Emily.“ Znovu smutně pokýval hlavou. Snaží se ji ponížit, donutit k poslušnosti. Nezáleží mu na ní, vůbec ne. Nechce se s ní dohodnout. A rozhodně nechce, aby na maturitním plese ztropila scénu. „Máš obrovské břicho. Uděláš ze sebe kašpara. Jdi domů.“

Ne, ona nepůjde domů. „Říkal jste, že svět je potřeba od základů spálit. To jste tvrdil. Spálit na popel. Začít znovu. Něco vybudovat...“

„Ale ty nic nebuduješ. Spíš plánuješ nějaký šílený výstup, abys získala matčinu pozornost.“ Paže měl překřížené. Podíval

se na hodinky. „Dospěj, Emily. Čas na sobectví už vypršel. Musíš myslet na –“

„Na koho mám myslet, Deane? Na co chcete, abych myslela?“

„Ježíšikriste, neřvi tolik.“

„Neříkejte mi, co mám dělat!“ Cítila, jak jí v hrudi puká srdce. Ruce měla zaťaté v pěst. „Sám jste to říkal. Už nejsem dítě. Je mi skoro osmnáct. A už mám plné zuby lidí, mužů, kteří mi říkají, co mám dělat.“

„Takže teď patřím k patriarchátu?“

„A patříte? Patříte k patriarchátu? Uvidíme, co se bude dít, až tátovi řeknu, co jste udělal.“

Oheň jí projel paží až do konečků prstů. Najednou se nohama nedotýkala země, tělo se jí otočilo a zády narazila do boku auta. Na holých lopatkách cítila horký plech. Slyšela tikání chladnoucího motoru. Dean ji svíral rukou v pase. Druhou jí zacpal ústa. Tvář měl tak blízko, že viděla kapičky potu na jeho kníru.

Bránila se. Ublížoval jí. Opravdu jí ublížoval.

„Jakou zasranou lež řekneš tátovi?“ sykl. „Tak mluv.“

Křuplo jí v zápěstí. Cítila, že jí kosti jektají jako zuby.

„Co mu řekneš, Emily? Nic? Neřekneš nic?“

Emily pohnula hlavou nahoru a dolů. Nedokázala rozpoznat, zda s ní hýbe Deanova upocená ruka, anebo ji k přikývnutí donutil jakýsi instinkt, touha přežít.

Pomalou odťáhl prsty. „Tak co řekneš?“

„N-nic. Já ne... nic mu neřeknu.“

„Správně. Protože není co říkat.“ Otřel si ruku o košili a ucouvl. Znovu ji rychle přešel pohledem, ne obdivně, spíš hodnotil cenu jejího opuchlého zápěstí. Věděl, že rodičům nic nepoví. Vynadali by jí, že šla ven, přestože měla nařízeno zůstat schovaná doma. „Jdi domů, než se ti přihodí něco opravdu zlého.“

Emily mu ustoupila z cesty, aby mohl nasednout do auta. Motor blafl, jednou, podruhé, pak naskočil. Rádio se zapnu-
lo, kazeta se začala přehrávat.

S-O-B-O-T...

Když se ojeté pneumatiky roztočily, Emily si promnula oteklé zápěstí. Po Deanovi tu zůstal jen pach spálené gummy. Odporně to smrdělo, ale Emily se ani nepohnula, bosé nohy měla téměř přilepené k horkému asfaltu. V levém zápěstí jí cukalo. Ucítila tep. Pravou rukou si sáhla na břicho. Představila si rychlý pulz, který viděla na ultrazvuku. Teď bije do rytmu jejího vlastního srdce.

Obrázky z ultrazvuku si přilípla na zrcadlo v koupelně, protože jí to připadalo správné. Byla na nich maličká skvrna velikosti fazolky, která se pomalu vyvíjí – oči a nos, pak prsty na ruce i nohou.

Měla by něco cítit, ne?

Přívál emoci? Okamžité pouto? Pocit úcty a velkoleposti?

Ne, Emily cítila jen děs. Strach. Tíhu odpovědnosti. Tato odpovědnost ji ale nakonec přinutila cítit cosi hmatatelného – smysl života.

Emily věděla, jak vypadají špatní rodiče. A tak každý den – často i několikrát denně – slibovala svému dítěti, že mu poskytne všechno, co matka poskytnout má.

Aby si ta slova připomněla, pronesla je nahlas:

„Budu tě chránit. Nikdy ti nikdo neublíží. Vždycky budeš v bezpečí.“

Cesta pěšky do města jí trvala dalších třicet minut. Bosé nohy měla spálené, rozedrané a nakonec už úplně necitlivé, když vstoupila na bílé cedrové dřevo promenády. Vlny Atlantiku, který měla po pravé ruce, se sáply po písku, odliv je stahoval zpátky. Potemnělé výklady obchodů nalevo odrážely sluneční paprsky nad Delawarským zálivem. Představila si, jak slunce putuje nad Annapolis, míjí Washington D. C.

a Shenandoah a připravuje se na cestu k západu, zatímco Emily se vleče po promenádě, po níž bude patrně chodit po zbytek svého života.

Loni touhle dobou si Emily zajela na den otevřených dveří v kampusu Foggy Bottom na univerzitě George Washingtona. To bylo ještě předtím, než se všechno tak velkolepě vymklo z rukou. Ještě předtím, než se jí život nadobro změnil. Než ztratila právo doufat, natož snít.

Plán byl asi takový: vzhledem k rodinné tradici bude přijetí na UGW jen formalita. Vysokoškolská léta stráví někde mezi Bílým domem a Kennedyho střediskem. Stáž si odbyde u některého senátora. Vydá se v otcových šlépějích a bude studovat politologii. Pak přeskočí do matčiných šlépějí a na Harvardu bude pokračovat ve studiu práv. Následujících pět let bude pracovat v prestižní právní kanceláři, posléze ji jmenují státní soudkyní a nakonec možná i federální soudkyní.

Co by tomu řekla tvoje matka?

„Zničila sis život!“ Tohle na ni matka křičela, když už se Emilyno těhotenství nedalo přehlédnout. „Nikdo si tě už nikdy nebude vážit!“

Legrační, pomyslela si Emily, protože s odstupem několika měsíců bylo zřejmé, že matka měla pravdu.

Emily sešla z promenády a zahrnula do dlouhé temné uličky mezi obchodem s bonbony a stánkem s párky v rohlíku, která protínala Beach Drive. Nakonec se ocitla na Royal Cove Way. Kolem projelo několik aut, některá zpomalila, aby si prohlédla zaprášený nafukovací balon v zářivě tyrkysových plesových šatech. Emily si protřela paže, protože se ochladilo. Neměla vycházet ven v tak křiklavé barvě. Neměla si brát šaty bez ramínek. Měla si je upravit, aby se do nich vešlo její bobtnající tělo.

Jenomže všechny tyhle dobré nápady se ozvaly až teď, kdy se jí ze živůtku drala nalitá prsa a boky se jí komíhaly jako kyvadlo u hodin v bordelu.

„Hej, kočko!“ zakřičel nějaký kluk z otevřeného okénka mustangu. Vzadu byli nacpaní jeho kamarádi. Něčí noha trčela z okna ven. Cítila pach piva, trávy a potu.

Emily si rukama podepřela kulaté břicho a vydala se přes školní dvůr. Pomyslela na dítě, které v ní roste. Zpočátku jí nepřipadalo skutečné. Pak ho vnímala jako kotvu. Teprve nedávno ho začala brát jako lidskou bytost.

Její lidskou bytost.

„Emmie?“

Otočila se a překvapeně se zadívala na Blakea, který se schovával ve stínu stromu. V ruce držel cigaretu. Ještě víc ji udivilo, že je oblečený na ples. Už od základní školy se celá jejich parta pohrdavě vysmívala maturitním plesům a tanečkům. Tvrdili, že to je zábava pro plebs, pro nějž tenhle večer pravděpodobně navždy zůstane největším zážitkem bídného života. Ve formálním černém smokingu Blake nyní vyčníval z davu kluků oblečených do bílých a pastelových odstínů, kteří seděli v projíždějících autech.

Odkáslala si. „Co tady děláš?“

Zakřenil se. „Napadlo nás, že by nebylo marný udělat si z plebsu trochu randy.“

Rozhlédla se, zda neuvidí Claye, Narda a Ricky, protože tihle čtyři chodili všude spolu.

„Jsou vevnitř,“ oznámil jí Blake. „Až na Ricky. Ta má zpoždění.“

Emily nevěděla, co říct. *Díky* jí připadalo nevhodné vzhledem k tomu, jak s ní Blake mluvil, když se viděli naposledy. Nazval ji blbou krávou.

Měla se tedy k odchodu, ale i tak smířlivě pronesla: „Tak zatím.“

„Em?“

Nezastavila se, ani se neotočila, protože s tou krávou měl možná pravdu, ale blbá tedy Emily opravdu není.

Z oken tělocvičny se valila hudba. Emily kráčela přes dvůr a vibrace basů cítila až v zubech. Organizační výbor zvolil za tematickou skladbu *Romance by the Sea*, což bylo zcela předvídatelné, a tudíž smutné. Papírové rybičky v barvách duhy se třepotaly na řadách modrých stuh. Ani jeden marlín, což je mimochodem ryba, jehož hlavu s typickým ostrým bodcem vyrůstajícím z horní čelisti má jejich město ve znaku, ale kdo je Emily, aby je opravovala? Vždyť už ani není studentkou téhle školy.

„Panebože,“ ucedil Nardo. „Ty máš teda kuráž, že se tady objevíš.“

Stál schovaný stranou u vchodu, přesně na místě, kde by ho očekávala. Stejný černý smoking jako Blake, jen na klopkě měl placku s nápisem ZASTŘELIL JSEM J. R., aby bylo jasné, že je to celé recese. Nabídl Emily loka z poloprázdné láhve pálenky Everclear smíchané s třešňovou limonádou.

Zavrtěla hlavou. „Držím půst.“

Zařehotal se a schoval láhev do kapsy saka. Všimla si, že pod tíhou alkoholu už povolily švy. Za uchem měl zastrčenou ručně smotanou cigaretu. Emily si vzpomněla, co otec o Nardovi prohlásil, když ho poprvé viděl:

Ten kluk skončí buď ve vězení, nebo na Wall Street, ale asi ne v tomhle pořadí.

„Takže...“ Vzal do ruky cigaretu a hledal zapalovač. „Co přivádí tak zkaženou holku, jako jsi ty, na tak rozkošné místo?“

Emily obrátila oči v sloup. „Kde je Clay?“

„Proč? Potřebuješ mu něco říct?“ Povytáhl obočí a upřeně zíral na její břicho.

Emily počkala, až si zapálí cigaretu. Zdravou rukou si pohladila břicho jako vědma křišťálovou koulí. „A co když potřebuju říct něco *tobě*, Nardo?“

„Do prdele,“ ucedil a očima nervózně zabloudil za její záda. Už si jich všimli. „To není vtipný, Emily.“

Znovu obrátila oči v sloup. „Kde je Clay?“

„Jak to mám kurva vědět?“ Odvrátil se od ní a začal předstírat zájem o bílou limuzínu, která právě zajížděla na parkoviště.

Emily zamířila k tělocvičně, protože věděla, že Clay bude někde u pódia, nejspíš v obležení krásných štíhlých dívek. Když kráčela přes naleštěné parkety, studené nohy ji upozornily, že teplota poklesla. V budově dál hrála stejná melodie. Balonky narážely do trámů vysokého stropu, připravené spadnout, až bude noc končit. Velké kulaté stoly byly vyzdobené dekoracemi s mořskou tematikou – spleené lastury a jasně růžové broskvové květy.

„Koukejte,“ ozval se kdosi. „Co *ta* tady dělá.“

„Ty jo.“

„Ta má ale nervy.“

Emily byla trénovaná, dívala se přímo před sebe. Na pódiu se chystala kapela, ale někdo zatím pustil desku, aby vyplnil pauzu. Zakručelo jí v břiše, když mýjela stoly s jídlem. Lepkavě sladký sirup, který vydávali za punč. Jednohubky s masem a sýrem. Zbytky karamel, které si ložští turisté už nestihli koupit. Kovové mísy se zplihlými hranolky. Mleté vepřové se zelím. Krabí koláčky. Bergerovy sušenky a dortíky.

Emily se zastavila. Rámus najednou utichl. Slyšela jen ozvěnu varování Ricka Springfielda, aby nemluvili s cizími lidmi.

Všichni na ni zírali. Pořadatelé. Rodiče. Učitelka výtvarky, která jí říkala, že prokázala obdivuhodnou zručnost. Učitelka angličtiny, která jí na referát o Virginii Woolfové napsala *Pozoruhodné!* Učitel dějepisu, který jí sliboval, že příští rok, až budou inscenovat soudní proces, z ní udělá hlavního žalobce.

Jenomže pak...

Emily se narovнала a vykročila k pódiu, břicho se neslo před ní jako před' zaoceánského parníku. Vyrostla v tomhle městě, chodila tu do školy, do kostela, jezdila na letní tábory, na turistické výlety, přespávala u kamarádek. Tohle bývali její spolužáci, sousedé, kamarádky ze skauta i ze školní laboratoře, děcka, se kterými se učila a chodila ven, když Nardo vzal Claye s sebou na rodinnou dovolenou do Itálie a Ricky a Blake pomáhali dědečkovi v restauraci.

A teď...

Všichni bývalí přátelé před ní couvali, jako by se báli, že by se od ní mohli nakazit. Takoví pokrytci. Udělala jen to, co dělali všichni, anebo to aspoň chtěli dělat, jen měla tu smůlu, že ji přitom přistihli.

„Ježíšikriste,“ zašeptal kdosi.

„To je neslýchané,“ podotkl některý z rodičů.

Jejich opovržení už ji nebolelo. Dean Wexler ve svém podělaném chevroletu sloupł poslední vrstvu hanby, kterou Emily kvůli svému těhotenství cítila.

Jediná věc, která je na jejím stavu opravdu špatná, jsou tihle kretění vydávající se za soudce, kteří to tvrdí.

Nevníkala jejich šepot a v duchu si opakovala sliby, které dala svému děťátku:

Budu tě chránit. Nikdy ti nikdo neublíží. Vždycky budeš v bezpečí.

Clay se opíral o pódium. Paže měl zkřížené, jako kdyby na ni čekal. Oblékl si stejný černý smoking jako Blake a Nardo. Anebo to spíš bylo tak, že Blake a Nardo se řídili Clayovou volbou. Tak to u kluků vždycky fungovalo. Ať udělal Clay cokoli, ostatní ho následovali.

Neřekl nic, když se před ním Emily zastavila, jen zvedl obočí, jako kdyby něco očekával. Všimla si, že ačkoli se vždycky vysmíval roztleskávačkám, teď stojí v jejich hloučku.

Zbytek party se na ples patrně opravdu vydal jen proto, aby si z maturantů udělal legraci. Pouze Clay věděl, že sem jdou proto, aby si on dneska vrznul.

Rhonda Steinová, hlavní roztleskávačka, promluvila ve chvíli, kdy všichni ostatní mlčeli. „Co tady dělá?“

Otázku pokládala Clayovi, ale dívala se přitom na Emily.

„Přinesl někdo prasečí krev?“

„Kdo ji bude korunovat?“

Ozval se nervózní smích, ale všichni čekali, co udělá Clay.

Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. Pak nedbale pokrčil jedním ramenem. „Žijeme ve svobodném světě.“

Emily ze suchého vzduchu škrábalo v krku. Když si představovala, jak bude tenhle večer probíhat, když si vychutnávala obraz jejich šokovaných tváří, v duchu si odříkávala historiku, kterou bude jednou vyprávět svému dítěti – o radikální, nespoutané, bohémské matce, která si troufla tančit na maturitním plese. Myslela si, že přitom pocítí celou škálu emocí, jenomže teď cítila pouze vyčerpání. Duševní i fyzické. Měla pocit, že má sílu už jen na to, aby se otočila a odešla stejnou cestou, kterou sem přišla.

A tak to udělala.

Dav byl stále rozpolcený, ale všeobecná nálada se výrazně posouvala směrem k vidlím a šarlatovému „C“. Kluci naštvane skřípali zuby. Holky se k ní otáčely zády. Viděla učitele a rodiče, jak znechuceně kroutí hlavou. *Co tady dělá? Proč všem ostatním kazí večer? Jezabel. Kurva. Jak si ustlala... Kdo si myslí, že je? Určitě chtěla nějakému chudákovi klukovi zničit život.*

Emily si neuvědomila, jak je v tělocvičně dusno, dokud nebyla zase bezpečně venku. Nardo už se neschoval u vchodu. Blake se stáhl do jiného stínu. Ricky byla bůhvíkyde, jako vždycky, když o něco šlo.

„Emily?“

Otočila se. Překvapilo ji, že vidí Claye. Vyšel za ní ven z tělocvičny. Clayton Morrow nikdy za nikým nechodí.

„Co tady děláš?“ zeptal se.

„Odcházím,“ odpověděla. „Vrať se dovnitř za svými přáteli.“

„Za těmi nulami?“ Zkřivil rty. Ohlédl se přes rameno a očima sledoval cosi, co se na člověka pohybovalo až příliš rychle. Moc rád pozoroval ptáky. To byla ta tajná, zvědavá Clayova stránka. Četl Henryho Jamese, miloval Edith Whartonovou, dostával samé jedničky z matiky a nedokázal vysvětlit, co je volný kop a jak házet míčem, ale nikomu to nevadilo, protože Clay byl prostě zatraceně úžasný.

„Co chceš, Clayi?“ zeptala se Emily.

„To tys mě sem přišla hledat.“

Připadlo jí zvláštní, že Clay předpokládá, že přišla kvůli němu. Emily nečekala, že na maturitním plese někdo z nich bude. Chtěla jen šokovat osazenstvo školy za to, že ji vyloučilo ze svých řad. Upřímně, doufala, že ředitel Lampert zavolá náčelníka Stiltona a nechá ji zatknout. Pak by za ni museli zaplatit kauci, otec by byl bez sebe vzteky a matka...

„Do hajzlu,“ zamumlala Emily. Možná to fakt celé dělá jen kvůli matce.

„Emily?“ oslovil ji znovu Clay. „No tak. Proč jsi tady? Co ode mě chceš?“

Nechtěl odpovědět. Chtěl rozehřešení.

Emily ale nebyla jeho pastor. „Vrať se dovnitř a bav se, Clayi. Sbal nějakou roztleskávačku. Jdi na vysokou. Sežeň si skvělou práci. Projdi všemi těmi dveřmi, které jsou pro tebe otevřené. Přeju ti krásný život.“

„Počkej.“ Položil jí ruku na rameno jako kormidlo, které ji otočilo zpátky k němu. „To není fér.“

Zadívala se mu do světle modrých očí. Tahle chvíle pro něj neměla nejmenší význam – nepřijemné setkání, které

zmizí z jeho vzpomínek jako obláček kouře. Za dvacet let bude Emily už jen přetrvávajícím zdrojem neklidu, který Clay pocítí, když ve schránce najde pozvánku na abiturientský večírek.

„Můj život není fér,“ řekla mu. „Ty jsi v pohodě, Clayi. Ty jsi vždycky v pohodě. A vždycky budeš.“

Těžce si vzdychl. „Hele, nebuď jako ty nudný zahořklý ženský, Emily. To bych ti vážně nepřál.“

„A ty si zas dej pozor, aby se náčelník Stilton nedozvěděl, cos dělal za přivřenými dveřmi, Claytone.“ Vytáhla se na špičky, aby viděla strach v jeho očích. „To bych zas nepřála já tobě.“

Napřáhl ruku a chytil ji za krk. Druhou sevřel v pěst. V očích mu plál vztek. „Ty si fakt říkáš o to, aby tě někdo zabil, píčo jedna zasraná.“

Emily pevně zavřela oči a čekala, až dopadne rána, ale zaslechla jen nervózní smích.

Pootevřela oči.

Clay ji pustil. Nebyl tak hloupý, aby jí ubližoval před svědky.

Tenhle skončí v Bílém domě, utrousil její otec, když poprvé viděl Claye. *Pokud se tedy dřív nebude houpat na oprátce.*

Emily upustila kabelku, když ji chytil pod krkem. Clay saténové psaníčko zvedl a oprášil. Podal jí ho jako kavalír.

Vyškubla mu kabelku z ruky.

Tentokrát za ní Clay nešel, když se vydala pryč. Minula několik skupinek návštěvníků plesu v šatech různých pastelových odstínů a krinolínách. Většina se jen zastavila a udiveně na ni zírala, ale jednoho vřelého úsměvu se jí dostalo – od Melody Brickelové, bývalé kamarádky, se kterou hrála v orchestru, a to už něco znamenalo.

Emily se zastavila na semaforu. Už na ni nikdo nehulákal, i když jedno auto plné kluků nebezpečně zpomalilo.

„Budu tě chránit,“ šeptala maličkému pasažérovi, který v ní rostl. „Nikdo ti nikdy neublíží. Vždycky budeš v bezpečí.“

Konečně se rozsvítila zelená. Slunce zapadalo a vrhalo dlouhý stín na konci přechodu. Emily nikdy nevadilo chodit sama městem, ale teď jí naskočila husí kůže. Nechtělo se jí do uličky mezi obchodem s bonbony a stánkem s párky v rohlíku. Chodidla jí z té cesty plné útrap bolela. Bolest cítila i v krku, který jí ještě před chvílí svíral Clay. V zápěstí jí cukalo, jako by bylo zlomené nebo ošklivě podvrtnuté. Neměla sem chodit. Měla zůstat doma a dělat společnost babičce, dokud se nezve zvonek ohlašující večeri.

„Emmie?“ Byl to Blake, vynořil se jako upír z potmělého vchodu do stánku s párky v rohlíku. „Jsi v pořádku?“

V tu chvíli se v ní cosi pohnulo. Už dávno se jí nikdo nezeptal, jestli je v pořádku. „Musím domů.“

„Em...“ Tak snadno ji odejít nenechá. „Já jen... fakt ti nic není? Protože je divný, že jsi tady. No, taky je divný, že jsme tady my všichni, ale hlavně... tvoje boty. Zdá se, že ti chybí.“

Oba pohlédli na její bosé nohy.

Emily se rozesmála a ten smích jí duněl v těle jako zvon Liberty. Smála se tak moc, až jí rozbolelo břicho. Smála se, až se ohnula v pase.

„Emmie?“ Blake jí položil ruce na ramena. Zřejmě si myslel, že přišla o rozum. „Mám zavolat tvý rodiče nebo...“

„Ne.“ Narovnal se, otřela si oči. „Promiň. Právě mi došlo, že jsem bosá a těhotná.“

Blake se váhavě pousmál. „Tos udělala naschvál.“

„Ne. Ano?“

Nevěděla to. Možná její podvědomí vyvádí podivné věci. Možná miminko ovládá její hormony. Snadno by uvěřila kterémukoli vysvětlení, protože ta třetí možnost – že jí hráblo – by byla opravdu velmi nepříjemná.

„Omlouvám se ti,“ prohlásil Blake, jenomže jeho omluvy nikdy nic neznamenaly, protože on dělal stejné chyby pořád dokola. „Za to, co jsem říkal. Tenkrát. Neměl jsem říkat... tedy... bylo ode mě hnusný říkat...“

Přesně věděla, o čemu mluví. „Že to mám spláchnout do záchodu?“

Zatvářil se skoro stejně šokovaně jako Emily, když jí právě tohle před několika měsíci navrhl.

„To... ano,“ přitakal. „To jsem neměl říkat.“

„Ne, tos neměl.“ Emily cítila, jak se jí stahuje hrdlo, protože ona stejně o ničem nerozhodovala. Rozhodli za ni rodiče. „Musím...“

„Pojď někam jinam a...“

„Do prdele!“ Právě jí stiskl poraněné zápěstí. Vyrhla se mu, ale na nerovném chodníčku se jí podvrtila noha. Začala padat, zoufale se chytila Blakeova smokingu, ale pak narazila kostrčí na asfalt. Ta bolest byla nesnesitelná. Překulila se na bok. Mezi nohama jí teklo cosi teplého.

Miminko.

„Emily!“ Blake klečel vedle ní. „Je ti něco?“

„Jdi pryč!“ prosila Emily, i když věděla, že bez cizí pomoci se na nohy nepostaví. Saténové psaníčko se při pádu roztrhlo. „Blakeu, prosím tě, jdi pryč. Všechno jenom komplikuješ. Proč musíš vždycky všechno ještě zhoršit?“

V očích se mu mihla bolest, ale Emily se o něj teď nemohla starat. V hlavě se jí přehrávaly tucty možností, jak mohla tím tvrdým pádem ublížit dítěti.

„Já jsem nechtěl...“ omlouval se.

„Jasně, žes nechtěl!“ zaječela. To Blake roznášel klepy. To on nutil Ricky, aby se k Emily chovala tak krutě. „Tys nikdy nechtěl, že jo? Nikdy to není tvoje vina, nikdy jsi nic nepodělal, nikdy nejsi za nic odpovědný. Ale víš co? Je to tvoje vina. Dostal jsi, cos chtěl. Je to všechno tvoje vina, sakra.“

„Emily...“

Začala se škrábat na nohy, ručkovala po stěně domu. Slyšela, že Blake něco říká, ale v uších jí zněl pronikavý jekot.

Její miminko? Křičí o pomoc?

„Emmie?“

Odstřčila ho a klopytala uličkou. Po vnitřní straně stehů jí stékala horká tekutina. Opřela se dlaněmi o hrubé cihly, aby nepadla na kolena. Z hrdla se jí vydral vzlyk. Otevřela ústa a lapala po dechu. Slaný vzduch jí pářil v plicích. Slunce odrážející se od promenády ji oslepovalo. Ustoupila zpátky do tmy a u vchodu do uličky se opřela o zeď.

Ohlédla se na ulici. Blake zmizel. Nikdo ji nevidí.

Vykasala si šaty a zraněnou rukou si přidržela zmuchlaný satén. Zdravou rukou si sáhla mezi nohy. Čekala, že na prstech najde krev, ale nebyla tam. Předklonila se a přičichla k ruce.

„No teda,“ zašeptala.

Počurala se.

Emily se znovu rozesmála, ale tentokrát se její smích mísil se slzami. Úlevou se jí podlomila kolena. Když klesala k zemi, šaty se zachytily o cihly. Bolela ji kostrč, ale bylo jí to jedno. Přemohla ji šokující radost, že se jenom pomohla. Tmavé kouty jejího mozku, kam se uchýlila, když si myslela, že se jí mezi nohama valí krev, byly nyní osvětlenější než všechny ultrazvukové snímky, které si přilepila na zrcadlo v koupelně.

V té chvíli si Emily zoufale přála, aby bylo její miminko v pořádku. Ne z povinnosti. Dítě není jen zodpovědnost. Je to i příležitost někoho milovat tak, jak ještě nikdy nemilovala.

A poprvé za celou tu dobu plnou hanby, ponížení a bezmoci Emily Vaughnová bez nejmenších pochybností věděla, že své dítě miluje.

„Vypadá to na holku,“ řekl jí doktor při poslední prohlídce.

Tehdy si Emily tuto zprávu zařadila jen jako další informaci do kartotéky, ale teprve teď, když se protrhla přehrada, kterou si vystavěla na obranu proti emocím, jí v plném rozsahu došlo, co to znamená.

Její holčička.

Její maličká holčička, její zlatíčko.

Emily si přitiskla ruku na ústa. Byla tak zesláblá, že kdyby neseseděla na chladné zemi, asi by upadla. Sklonila hlavu ke kolenům. Po tvářích se jí valily slzy jako hrachy. Beze slova otevírala ústa, nedokázala ze sebe dostat jediný zvuk. Srdce jí přetévalo láskou. Přitiskla si dlaň na břicho a představila si maličkou ručku, která jí dotek oplácí. Srdce jí poskočilo, když si pomyslela, že jednoho dne ty rozkošné prstíčky políbí. Babi říkala, že každé miminko má svou specifickou vůni, kterou pozná jen jeho máma. Emily chtěla tu vůni znát. Chtěla se v noci probouzet a poslouchat rychlé nádechy a výdechy krásné holčičky, která roste v jejím těle.

Chtěla plánovat.

Za dva týdny jí bude osmnáct. Za další dva měsíce se stane matkou. Sežene si práci. Odstěhuje se od rodičů. Babi to pochopí a na to, co nepochopí, zapomene. Dean Wexler měl v jedné věci pravdu: Emily musí dospět. Teď nemůže myslet jen na sebe. Musí vypadnout z Longbill Beach. Svou budoucnost si musí začít plánovat sama. Už nedovolí, aby to za ni dělal někdo jiný. A co je nejdůležitější, své holčičce dá všechno, co sama nikdy neměla.

Laskavost. Pochopení. Bezpečí.

Emily zavřela oči. Vykouznila si v duchu obraz své holčičky, která si radostně plave v jejím těle. Zhluboka se nadechla a začala odříkávat svou mantru, ale tentokrát z lásky, nikoli z povinnosti.

„Budu tě chránit –“

Něco hlasitě křuplo. Emily otevřela oči.

Spatřila černé kožené boty, černé ponožky, lem černých kalhot. Zvedla hlavu. Slunce se zamihotalo a ve vzduchu se zhoupl kus dřeva.

Srdce se jí sevřelo. Najednou ji zaplavil osudový strach.

Ne o sebe, ale o miminko.

Emily se schoulila do klubíčka, pažemi si obemkla břicho, nohy přitáhla k tělu. Pak dopadla na bok. Zoufale toužila ještě po jediné chvílce, dalším nádechu, aby poslední slova, která věnovala své holčičce, nebyla lež.

Někdo jim chtěl od začátku ublížit.

Nikdy nebyly v bezpečí.

SOUČASNOST

1

Andrea Oliverová běžela po prašné cestě a silou vůle se snažila ovládnout kručení v břiše. Slunce se jí opíralo do ramen. Mokrý hlína se lepila na boty. Pot proměnil její tričko v potravinovou fólii. Místo podkolenních vazů měla struny od banja, které drnčely s každým došlapem. Za sebou slyšela funění opozdílů, kteří se s ní snažili držet krok. Před sebou měla ctižádostivce typu A, kteří by klidně přebrodili řeku plnou piraň, pokud by to znamenalo aspoň jednoprocentní šanci, že doběhnou první.

Ona se spokojila se středem pole, neflákala se, ale také se nepřepínala, což byl docela úspěch. Před dvěma lety by byla jednoznačně na konci, anebo možná ještě pořád v posteli s pětikrát nebo šestkrát zamáčkнутým budíkem. Oblečení by se válelo po celém maličkém bytě nad matčinou garáží. Všechny neotevřené obálky s účty na kuchyňském stole by na sobě měly razítko PO SPLATNOSTI. Jakmile by se konečně vyhrabala z postele, našla by tři esemesky od otce s prosbou, aby se ozvala, dalších šest od matky s otázkou, zda ji unesl sériový vrah, a jeden zmeškaný hovor z práce – tohle je poslední varování, příště dostaneš padáka.

„Do prdele,“ zamumlala Paisley.

Andrea se ohlédlá přes rameno. Paisley Spenserová se oddělila od skupiny. Jeden z opozdílů zakopl. Thom Humphrey ležel na zádech s očima upřenýma na stromy. Lesem se neslo kolektivní zasténání. Tady totiž platilo pravidlo, že když jeden z nich nedoběhne do cíle, všichni musejí začít znovu.

„Vstávej! Vstávej!“ ječela Paisley a blížila se k Thomovi, buď aby ho povzbudila, anebo do něj kopala tak dlouho, dokud se nezvedne. „To nemůžeš! No tak, Thome!“

„Jedeme, Thome,“ křičeli ostatní.

Andrea něco zavrčela, ale zas tak moc si nevěřila, takže raději neotvírala ústa. Žaludek se jí zvedal jako před' Titani-ku. Už několik měsíců trénuje sprinty, dělá kliky a angličáky, skáče přes švihadlo, leze po laně a běhá přibližně deset milionů kilometrů denně, ale pořád je lehká váha. Do krku se jí nahrnula žluč. Zatnula zuby. Sevřela ruce v pěst a vběhla do poslední zatáčky. Cílová rovinka. Ještě pět minut a už se nikdy nebude muset mořit na téhle vyčerpávající pekelné dráze.

Paisley ji předhonila a z posledních sil spurtovala k cílové čáře. Thom byl zpátky ve skupině. Všichni mleli z posledního.

Andrea už ale neměla kde brát. Věděla, že jí žaludek patrně vyletí z krku, jestli zkusí ještě zrychlit. Rozevřela rty, aby nasála trochu vzduchu, ale místo toho polkla hejno komárů. Rozkašlala se a v duchu se proklela, protože ji to přece mělo napadnout. Už dvacet týdnů se morduje ve výcvikovém středisku federální policie v georgijském okrese Glynn. Mezi komáry, písečnými blechami, štěnicemi velikosti hlodavců, hlodavci velikosti psů a s vědomím, že Glyncu leží prakticky uprostřed bažin, měla mít opravdu dost rozumu na to, aby se nepokoušela dýchat.

V uších jí zaznělo vzdálené zahřmění. Soustředila se na své kroky a přibližující se cíl. Hrom se proměnil v jasné staccato potlesku a povzbuzujících výkřiků. První ze skupiny už protrhli žlutou pásku. Aplaudovali jim rodinní příslušníci,

kteří sem přijeli oslavit jejich absolutorium a vykoupení z vyčerpávajících muk Dantova pekla, která je měla buď zabít, anebo posílit.

„Do prdele práce,“ zamumlala Andrea a v hlase jí zněl ne-falšovaný úžas. Nezabilo ji to. Neodpadla. Měsíce v učebnách, denně pět až osm hodin boje tělo na tělo, nácvik sledování, školení o výkonu soudních příkazů, střelba a tolik fyzické námahy, že nabrala dvě kila svalové hmoty. Teď zbývalo už jen posledních dvacet metrů a zařadí se mezi příslušníky nejstaršího federálního policejního sboru zabývajícího se vymáháním federálního práva, stane se federálním maršálem Spojených států amerických.

Thom ji zleva předběhl. Jako vždycky. Sráč jeden. Andrea popadla druhý dech a rozhodla se bojovat. Z přívalu adrenalinu se jí zatočila hlava. Zabrala. Předehnala Thoma a dostihla Paisley. Vítězoslavně se na sebe zakřenily. Tři chlapi vypadli během prvního týdne, další tři vyhodili, jeden zmizel poté, co si neodpustil rasistický vtípek, a druhý šel hned za ním, protože měl nenechavé ruce. Andrea a Paisley Spenserová patřily k pouhým čtyřem ženám v celé osmačtyřicetičlenné skupině. Ještě pár kroků a bude po všem. Pak už si jen dojdou pro diplom.

Paisley se u cílové čáry dostala těsně před Andreu. Obě zvedly ruce nad hlavu. Paisleyina obrovská rozvětvená rodina se seběhla jako hýkající jeřábi a všichni svou hrdinku vřele objímali. Podobné výbuchy radosti Andrea viděla všude kolem sebe. Všechny tváře v publiku se usmívaly, až na dvě.

Její rodiče.

Laura Oliverová a Gordon Mitchell tu stáli s překříženými pažemi a očima sledovali Andreu v obležení cizích lidí, kteří ji gratulovali a poplácávali ji po ramenou. Paisley ji rozverně štípla do paže. Andrea jí to oplatila a dívala se přitom na Gordona, který zrovna vytahoval telefon. Usmála se, jenže

otec se nechystal zvěčnit okamžik Andreina úspěchu. Otočil se k ní zády a přijal hovor.

„Gratulujeme!“ zakřičel někdo.

„Jsem na tebe tak pyšná!“

„Dobrá práce!“

Laura s ústy staženými do tenké bílé linky sledovala Andreu, jak se prodírá davem. Oči měla vlhké, ale nebyly to slzy hrdosti jako při dceřině prvním školním hudebním vystoupení nebo umělecké soutěži, kde Andrea získala modrou stuhu.

Její matka byla zničená.

Jeden ze starších inspektorů nabídl Andree kelímek s limonádou Gatorade. Zavrtěla hlavou a se zaťatými zuby klusala k řadě jasně modrých mobilních záchodů. Nevstoupila ale do kabinky, obešla je, vzadu otevřela ústa a vyzvracela celou výstelku žaludku.

„Do prdele,“ ucedila Andrea. Štvalo ji, že sice dokáže přeprat holýma rukama chlapa, ale nedovede ovládat svůj vlastní slabý žaludek. Otřela si ústa hřbetem ruky. Svět jí před očima plaval. Měla si tu limonádu vzít s sebou. Pokud se v Glyncu něco naučila, tak to byl pitný režim. A ještě něco – nikdy před nikým nezvracet, protože tak si člověk vyslouží přezdívku, které se nezbaví po zbytek kariéry. A ona nechtěla být známá jako Blitka Oliverová.

„Andy?“

Otočila se a ani ji nepřekvapilo, že jí matka podává láhev vody. Pokud byla Laura v něčem dobrá, tak v tom, že uměla přispěchat na pomoc bez požádání.

„Andreo,“ opravila ji Andrea.

Laura obrátila oči v sloup, protože Andrea jí dvacet let opakovala, že jí má říkat Andy. „Andreo. Jsi v pořádku?“

„Ano, mami, jsem v pohodě.“ Voda v láhvi byla jako led. Andrea si ji přitiskla zezadu na krk. „Aspoň bys mohla předstírat, že máš ze mě radost.“

„To bych mohla,“ připustila Laura. „A jaký je předeepsaný postup u zvracení? Kriminálníci počkají, až skončíš, a teprve pak tě znásilní a zavraždí?“

„Nebud' nechutná. To stihnou předtím.“ Andrea odšroubovala víčko na láhvi s vodou. „Pamatuješ, co jsi mi říkala před dvěma lety?“

Laura mlčela.

„Na mé narozeniny.“

Laura pořád nic neříkala, i když na Andreiny jedenatřicáté narozeniny ani jedna z nich do smrti nezapomene.

„Mami, řekla jsi mi, abych si posbírala svý sračky, vystěhovala se z tvojí garáže a žila svůj život.“ Andrea rozpřáhla ruce. „A takhle to vypadá.“

Laura konečně promluvila. „Neříkala jsem ti, že se máš přidat k nepříteli, do prdele.“

Andrea si jazykem přejela vnitřní tvář. Na dásni se jí utvořila boule z toho, jak zatínala zuby. Nikdy před nikým nezracela. Ani jednou. Byla druhá nejmenší studentka v kurzu, s metrem šedesát sedm jen o dva centimetry předstihla Paisley. Obě vážily o dvacet kilo míň než nejhubenější chlap, ale obě skončily mezi prvními deseti procenty a právě předběhly víc než polovinu skupiny.

„Zlato, celá tahle policejní kravina je nějaká forma odplaty?“ zeptala se Laura. „Snažíš se mě potrestat za to, že jsem tě nechala mimo hru?“

Mimo hru byl trochu eufemismus. Laura před Andreou třicet a jeden rok skrývala, že její biologický otec je psychopatický šéf sekty, který plánoval masovou vraždu. Matka zašla dokonce tak daleko, že si vymyslela imaginárního otce, který zemřel při tragické autonehodě. Andrea by patrně dodnes věřila jejím lžím, kdyby před dvěma lety Lauru běh událostí nezahnal do kouta a nemusela s pravdou ven.

„Tak co?“ dožadovala se Laura.

Andrea se během uplynulých dvou let naučila jednu důležitou věc – neříkat nic ubližuje stejně jako říkat všechno.

Laura si těžce povzdechla. Nebyla zvyklá být objektem manipulace. Založila ruce v bok. Ohlédla se na dav, pak se podívala na oblohu a nakonec stočila oči k Andree. „Holčičko moje, máš vážně obdivuhodný mozek.“

Andrea si nalila studenou vodu do úst.

„Síla vůle a energie, které jsi projevila, abys mě sem dostala, je pro mě důkazem, že získáš skoro každou práci, jakou budeš chtít. A to se mi líbí. Mám tě ráda za tvou vytrvalost a odhodlání. Chci, abys dělala, co tě baví. Ale tohle to přece není.“

Andrea si vypláchla ústa vodou a pak ji vyplivla. „Školní klaun tvrdil, že nemám dost velká chodidla.“

„Andy.“ Laura zoufale dupla nohou. „Můžeš se vrátit na uměleckou školu, stát se učitelkou nebo zůstat na dispečinku.“

Andrea se dlouze napila. Jedenatřicetiletá Andrea by každé slovo své matky brala smrtelně vážně. Dnešní Andrea naopak v každém matčině slově hledala léčku. „Další dluhy, rozmazlený děcka nebo penzisti, co si stěžují, že jim nevyvázejí popelnice? Za devět dolarů na hodinu?“

Laura se nedala. „A co umění?“

„To je fakt lukrativní.“

„Ráda kreslíš.“

„A banka mi ráda zaplatí studentskou půjčku.“

„Tvůj otec a já bychom ti mohli pomoci.“

„Který otec?“

Ticho, jež se mezi nimi rozhostilo, připomínalo suchý led.

Andrea dopila vodu, matka se mezitím vzpamatovala. Ta poslední věta byla podpásovka. Gordon byl – a pořád je – neuvěřitelný otec. Až donedávna to byl jediný otec, kterého Andrea znala.

„Tak jo.“ Laura otočila hodinky na zápěstí. „Měla by ses dát do pucu. Slavnostní zakončení začíná za hodinu.“

„Páni, ty znáš i rozvrh.“

„Andy –“ Laura se zarazila a opravila. „Andreo. Mám pocit, že utíkáš sama před sebou. Jako kdyby sis myslela, že v jiném městě a s touhle bláznivou, nebezpečnou prací se staneš i jiným člověkem.“

Andrea si zoufale přála, aby tahle přednáška skončila. Kdo jiný než matka by měl pochopit potřebu vyhodit dosavadní život do povětrí a z popela vystavět něco smysluplnějšího. Laura se v jedenadvaceti nepřidala k násilnické sektě proto, že by měla život v dokonalé rovnováze. A nedala Andreina biologického otce policii proto, že by měla nějaké zjevení. Nemluvě o době před dvěma lety, kdy ji dováděla k šílenství pouhá představa, že by se Andree mohlo něco stát.

„Mami,“ řekla Andrea. „Měla bys být ráda, že jsem uvnitř.“

Laura se tvářila zmateně. „Uvnitř čeho?“

„Systému,“ opáčila Andrea, protože lepší vysvětlení ji nenapadlo. „Kdyby se někdy dostal z vězení a chtěl na nás zase něco zkusit, tak já budu mít za sebou celý sbor federální policie. Americké federální maršály.“

„On se z vězení nedostane.“ Laura vrtěla hlavou dřív, než Andrea dokončila větu. „A i kdyby se dostal, my se o sebe postaráme.“

Ty ano, pomyslela si Andrea. V tom byl ten problém. Když se to posralo, Laura posbírala kuráž, zatímco Andrea se krčila v koutě jako děčko, co si hraje na schovávanou. Nedopustí, aby se cítila takhle bezmocně, až... jestli na ně její otec znovu upře svou vražednou pozornost.

„Zlatíčko moje,“ zkusila to Laura znovu. „Líbí se mi, kým teď jsi. Miluju svou citlivou, uměleckou, laskavou holčičku.“

Andrea se kousla do rtu. Zaslechla výkřiky, když poslední opozdilci doběhli do cíle. Spolužáci. A ona je předběhla o plných deset minut.

„Andrea, dám ti stejnou nevyžádanou radu, jakou mi dala moje matka.“ Laura nikdy o své rodině nemluvila, tím spíš o své minulosti. Na plnou pozornost své dcery tudíž nemusela čekat ani vteřinu. „Byla jsem mladší, ale úplně stejná jako teď ty. Ke každé životní výzvě jsem přistupovala, jako kdyby to byl útes, ze kterého se vždycky musím vrhnout střemhlav dolů.“

Andrea nechtěla přiznat, že jí to zní povědomě.

„Myslela jsem si, že jsem odvážná, troufalá,“ pokračovala Laura. „Trvalo mi pět let, než jsem zjistila, že při pádu absolutně ztratíš kontrolu. Prostě ji předáš gravitaci.“

Andrea pokrčila rameny. „Výšky mi nikdy nevadily.“

„Já tenkrát své matce řekla skoro totéž.“ Laura se při utajené vzpomínce usmála. „Ona věděla, že neutíkám k něčemu, ale pryč od všeho a nejvíc od sebe. A víš, co mi řekla?“

„Asi mi to povíš.“

Laura se stále usmívala, když vzala Andrein obličej do dlaní. „Řekla: ‚Před sebou neutečeš.‘“

Andrea spatřila v matčiných očích starost. Laura měla strach. Snažila se Andreu chránit. Anebo zmanipulovat, což ostatně dělala odjakživa.

„Pane jo.“ Andrea ustoupila. „Asi by to byla báječná babička. Kéž bych měla možnost ji poznat.“

Lauřin bolestný výraz jí prozradil, že tnula do živého. K těmhle ošklivým výpadům, kdy se jejich jazyky proměňovaly v břitvy, mezi nimi docházelo teprve poslední dobou.

Andrea stiskla matce ruku. Teď už se neudobřovaly slovy. Prostě si nalepily náplast a ránu nechaly hnisat. Do příště. „Měla bych jít za tátou.“

„Jo.“ Laura se snažila spolykat slzy.

Andrea si v duchu vynadala, když se vracela k davu ná-
vštěvníků. A pak si vynadala za to, že si nadává, protože...
k čemu to kurva je?

Hodila prázdnou láhev do kontejneru a trpělivě snášela
další poplácávání po zádech a gratulace od úplně cizích lidí,
kterým připadala úžasná. Pohledem přejela moře většinou bí-
lých tváří, až našla otce, který stál osamoceně vzadu. Gordon
byl vyšší než většina přítomných otců, měl štíhlé tělo, strniš-
tě a knírek, díky nimž se trochu podobal Idrisi Elbovi, tedy
pokud by Idris Elba byl právník specializující se na svěřen-
ské fondy a pozůstalost a zároveň předseda astronomického
klubu, který až příliš často mluví o jazzu.

Andrea byla celá zpcená, Gordon měl na sobě jeden ze
svých obleků značky Ermenegildo Zegna, ale i tak ji přitáhl
k sobě, pevně objal a políbil na temeno hlavy.

„Tati, ušpiním tě.“

„Od toho jsou čistírny.“ Znovu ji políbil na hlavu a pus-
til ji. „Jsem moc pyšný na to, čeho jsi tady dosáhla, zlato.“

Neuniklo jí, jak přesně se vyjadřuje. Nebyl pyšný na to,
že se z ní stala federální agentka. Byl pyšný na práci, kterou
odvedla, stejně jako když ve školce obkreslila dlaň a vytvo-
řila z toho obrázek krocana.

„Tati, já...“

Zavrtěl hlavou. Usmíval se, ale Andrea otcovy úsměvy
znala. „Pojď si povídat o tom, jak nepříjemně se cítí tvo-
je matka. Myslím, že v tom oba najdeme trochu humoru.“

Andrea se otočila a sledovala Lauru, která se nervózně
prodírala kolem řady ozbrojených mužů. Vrchní inspektoři
měli na sobě modré polokošile s oficiálním znakem federál-
ní maršálské služby Spojených států amerických na kapsách
a světle hnědé kalhoty s páskem, na němž se vyjímal stří-
brná hvězda a pouzdro s glockem.

Jeden z přátelštějších instruktorů se dal s Laurou do řeči. Gordon se při pohledu na její nervózní chování pousmál, ale Andrea se nedokázala radovat z toho, jak se matka vykrucuje; až příliš dobře si uvědomovala, že je pro ni obrovským zklamáním.

„Já nevím,“ připustila.

Gordon se na ni podíval.

„Pokud se ptáš, proč to dělám, tak odpověď zní, že nevím.“ Andrea měla pocit, že tohle přiznání jí sňalo z ramen obrovské břemeno. Nikdy předtím si nedovolila to říct nahlas. Možná jí jazyk rozvázala právě Lauřina nevyžádaná rada. „Rozumem si to vysvětluju tak, že u federální policie dostane můj život smysl, budu se moct pokusit napravit zkázu, kterou způsobili mí biologičtí rodiče, ale pravda je, že jenom kladu jednu nohu před druhou a říkám si, že běžet dopředu je lepší než padat dozadu.“

Gordon si jako vždy svá slova nejprve dobře rozmyslel. „Zezačátku jsem si myslel, že chceš nasrat mámu, což se ti určitě povedlo, ale čtyři měsíce fyzického výcviku a intenzivního studia nepatří mezi charakteristické znaky vzpoury.“

Měl pravdu. „Jet na fentanyl a nechat se zbouchnout motorkářským gangem mi nepřipadalo jako dobrá volba.“

Gordonův výraz jí prozradil, že tenhle vtípek neocnil. „Je pochopitelné, že se chceš něco dozvědět o své minulosti, o svém dětství.“

„Asi jo,“ přitakala Andrea, i když těch vysvětlení připadalo v úvahu mnohem víc.

Maršálská služba Spojených států amerických, zkráceně USMS, jejíž součástí se Andrea stala, měla na starost program bezpečnosti svědků, kterému se mezi lidmi říká program na ochranu svědků. S matkou se do tohoto programu dostaly, když Laura souhlasila, že bude svědčit proti Andreinu otci, ačkoli v době, kdy Laura papíry podepsala, Andrea

ještě nebyla na světě. Svým svědectvím si Laura vysloužila identitu vdovy žijící v pobřežním městečku v Georgii. Zbavila se nálepky kriminálního bez emocí a vybudovala si legendu maloměstské logopedky a řečové terapeutky, jejíž protivládní názory dokonale ladily s postojem rozčarovaných veteránů, s nimiž pracovala v nemocnici pro vysloužilé vojáky.

Bohužel Andrea hned po prvním týdnu výcviku zjistila, že všechny složky programu bezpečnosti svědků jsou zabezpečené. Bez závažného a právně obhajitelného důvodu se k nim nikdo nedostane. Tohle nejsou ilumináti. Tady se nedozvíte všechna tajemství světa jen tím, že vstoupíte do klubu.

„No jo.“ Gordon věděl, kdy změnit téma. „Ty odznaky jsou působivé. Vybavuje se mi Wyatt Earp.“

„Říká se jim stříbrná hvězda. A Wyatt Earp se stal maršálem, teprve když se mu pokusili zabít bratra.“ Andrea nemohla přestat. Historii téhle odnože federální policie jí instruktoři svědomitě vtloukli do hlavy. „Virgil Earp velel při přestřelce u O. K. Corral.“

„Smekám před tvými učiteli, že tě donutili otevřít učebnici.“ Gordonův úsměv byl stále trochu napjatý, ale i tak pokračoval: „Nástupní plat ti zajistí živobytí. Po prvním roce dostaneš přidáno. A další zvýšení platu budou následovat. Placená dovolená. Indispoziční volno. Zdravotní péče. Odchod do důchodu v sedmapadesáti. Pokud se nebudeš chtít jít pást, můžeš své zkušenosti zužitkovat v poradenské firmě.“

Snažil se, a tak to zkusila taky: „My jdeme jen po těch nejhorších hajzlech.“

Povytáhl obočí.

„Víme, s kým máme co do činění,“ vysvětlovala. „Tohle není místní policie, která zastaví řidiče za překročení rychlosti a neví, jestli natrefila na člena drogového kartelu, nebo na kluka, co pospíchá na softballový trénink.“

Gordon čekal.

„Známe jejich jména, trestní rejstříky. Soudce vydá příkaz a my je jdeme hledat.“ Pokrčila rameny. „Převážíme vězně k soudu. Zabavujeme majetek v případech hospodářské kriminality. Kontrolujeme pedofily, jestli zas nedělají to, co by neměli. V podstatě nevyšetřujeme. Tedy dokud nás nepřidělí na zvláštní případy. Většinou se dostáváme do styku s lidmi, kteří už byli odsouzení. Víme, kdo jsou.“

Gordon znovu přikývl. Sice úplně nesouhlasil s tím, co Andrea říká, ale dokázal ocenit, že jeho dcera vůbec mluví.

„Znáš obraz *Problém, se kterým všichni žijeme?*“

„Norman Rockwell, 1964. Olejomalba na plátně.“ Gordon se v umění vyznal. „Inspirací mu byla šestiletá Ruby Bridgesová, která v rámci integrace nastoupila na bělošskou školu v New Orleans.“

„A víš, že ti muži, co ji doprovázeli, byli od nás? Maršálové?“

„Vážně?“ podivil se Gordon.

Andrea mu předeštlá všechna fakta, která si zapamatovala právě pro chvíli, jako byla tahle: „Maršálové zajišťují bezpečnost nejvyššího soudu a zahraničních delegací. Mají za úkol chránit olympijské sportovce. A vědce v Antarktidě. Jsou nejstarší federální policejní složkou v zemi. Prvních třináct maršálů osobně jmenoval George Washington.“

V tu chvíli se k nim připojila Laura. „Honili uprchlé otroky a vraceli je jejich pánům. A řídili internační tábory pro japonské Američany během druhé světové války. A taky...“

„Lauro,“ ozval se varovně Gordon.

Andrea se rozhlédla kolem sebe. Slyšela ostatní rodiče, jak si povídají se svými dětmi. Nikdo se tu patrně necítil tak nepříjemně jako ona.

„Zlato?“ Gordon počkal, až se na něj Andrea podívá. „Máš mou podporu. Vždycky jsi ji měla. Mě nemusíš o ničem přesvědčovat.“

„Panebože,“ zamumlala Laura.

Gordon položil Andree ruku na rameno. „Jen mi slib, že si budeš vždycky pamatovat, kdo jsi.“

„Ano,“ přidala se Laura. „Nezapomeň, kdo jsi. Doslova.“

Každý mluvil očividně o něčem úplně jiném, ale Andrea o tom nehodlala debatovat.

„Pane Mitchell. Paní Oliverová.“ Takřka odnikud se vynořil další maršál. Měl na sobě elegantní oblek, pod sakem schovanou pistoli. Mike mrkl na Andreu, jako kdyby uběhly pouhé dvě vteřiny od chvíle, kdy se viděli naposledy. Ve skutečnosti to bylo víc než rok a osm měsíců. „Jsem inspektor Michael Vargas z USMS. Určitě jste na svou dceru hrdí.“

„Vargas?“ Laura sebou při pohledu na Mikea viditelně cukla. To on ji měl na starost v programu na ochranu svědků a Laura mu nedůvěřovala o nic víc než všem ostatním lidem, kteří pracují pro vládu. „To je další falešné jméno, anebo nám konečně říkáte pravdu?“

Andrea střelila po matce pohledem. „Pravdu o čem?“

„Těší mě, agente Vargasi.“ Gordon podal Mikeovi ruku a předstíral, že se nikdy dřív nesetkali, protože takhle to v programu na ochranu svědků chodí. Ani Andreini instruktoři neměli ponětí, že ona v tom programu vyrostla. Pochybovala dokonce, že o tom ví ředitel.

„Paní Oliverová.“ Mike věděl, že Laura mu ruku nepodá. „Gratuluji. Je vidět, jak se dmete pýchou.“

„Potřebuju se napít.“ Laura se vydala hledat bar... na pozemku federální policie v půl jedenácté dopoledne. Odjakživa nesnášela autority, ale to, že se Andrea přidala k lidem, kteří uplynulých třicet let dohlíželi na každý Lauřin krok, z její matky udělalo naježeného dikobraza s bazukou.

Mike počkal, až bude z doslechu. „Hlavně jí neříkejte, že maršálové pomáhali vymáhat i prohibiční zákon.“